

SZYMON KACZMARCZYK

*Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
Studenckie Koło Naukowe Prawników Kanonistów*

POJĘCIE DZIENNIKARZA W PRAWIE POLSKIM

Słowa kluczowe: dziennikarz, prasa, media, prawo, Konstytucja RP

1. Wprowadzenie. 2. Pojęcie dziennikarza w słownikach języka polskiego. 3. Pojęcie dziennikarza w nauce o komunikacji społecznej i mediach. 4. Definicja ustawowa dziennikarza. 4. Zakończenie

1. WPROWADZENIE

Przekazywane informacje są jedną z podstawowych wartości, które służą poznaniu otaczającego świata. Pomocą w rozumieniu różnego rodzaju zjawisk służy dziennikarz. W opinii społecznej dziennikarz jest zawodem zaufania społecznego i stawiane są mu w odczuciu społecznym wysokie standardy etyczno-moralne, które często nie są spełnione z uwagi na coraz większą tabloidyzację mediów. Należałoby podjąć refleksję, czy w obecnych czasach dziennikarz faktycznie jest zawodem zaufania publicznego, ponieważ niejednokrotnie poprzez pełnienie swojej misji ujawnia fakty nieznanne wcześniej opinii publicznej, będące czasami w swojej istocie kontrowersyjne. Dziennikarz powinien przede wszystkim w swoich działaniach dążyć do pokazywania prawdy. Obiektywizm i rzetelność przekazywanych informacji zawsze muszą być spójne z zasadami etyki jako nieodłączne elementy pracy dziennikarza. Jest to tym bardziej ważne, że jego status prawny jest niejasny, a definicja tego zawodu budzi wiele wątpliwości interpretacyjnych.

Podstawowym celem niniejszych rozważań jest ukazanie, jakie jest rozumienie pojęcia dziennikarza we współczesnym języku polskim oraz w nauce zajmującej się dziennikarstwem i skonfrontowanie tych określeń z definicją legalną w prawie polskim. Konstytucja obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej zawiera zasadę demokratycznego państwa prawnego, która stanowi, że państwo stoi na straży zasad wielu wolności, a zasady sprawiedliwości społecznej muszą je urzeczywistniać¹.

¹ Art. 2, Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.

2. POJĘCIE DZIENNIKARZA W SŁOWNIKACH JĘZYKA POLSKIEGO

Słownik języka polskiego PAN zawiera dwa znaczenia pojęcia dziennikarz. Pierwsze używane obecnie – dziennikarz to: „osoba pisująca zawodowo artykuły do dzienników; współpracownik redakcji pisma periodycznego” i drugie – używane w czasach dawniejszych: „urzędnik biurowy zapisujący korespondencję w dzienniku”². Internetowy *Słownik języka polskiego* definiuje to pojęcie następująco: „pracownik redakcji prasowej, radiowej lub telewizyjnej zajmujący się zbieraniem informacji, pisaniem artykułów i przeprowadzaniem wywiadów”³. Natomiast *Słownik współczesnego języka polskiego* określa, że dziennikarz to „ten, kto ukończył studia dziennikarskie; osoba, która z racji wykonywanego zawodu pisuje artykuły do prasy bądź współpracuje z redakcją radiową lub telewizyjną lub w niej zasiada”⁴. Wskazane wyżej popularne rozumienie pojęcia dziennikarz, pomijając znaczenie archaiczne tego wyrazu, wskazują na istotne elementy funkcjonalne pracy dziennikarskiej, jakimi są: pisanie artykułów do prasy lub współpraca z redakcją bądź do pisma periodycznego lub redakcją radiową albo telewizyjną. W domyśle należy wskazać, że dziennikarz ma zobowiązania wynikające z relacji z redakcją, powinien realizować zadania, jakie są mu powierzone. Słownikowe definicje poza jedną, podaną we *Współczesnym słowniku języka polskiego*, która wskazuje na konieczność ukończenia studiów dziennikarskich, nie określają żadnych wymogów formalnych, które należy spełnić, aby wykonywać zawód dziennikarza.

3. POJĘCIE DZIENNIKARZA W NAUCE O KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ I MEDIACH

Istotne w zrozumieniu samego pojęcia *dziennikarz* jest dokonanie analizy, jak to pojęcie rozumiane jest w nauce, która zajmuje się komunikacją społeczną, czyli popularnie zwanej dziennikarstwem. Definiując zawód dziennikarza, należy dokonać rozróżnienie dwóch jego aspektów – przedmiotowego i podmiotowego. W ujęciu podmiotowym za dziennikarza należy uznać osobę, która wykonuje zawód dziennikarza lub pozostaje w stosunku pracy wiążącym go z redakcją albo wykonuje zawód niezależny, czerpiąc z tego zadania główne środki utrzymania.

W ujęciu przedmiotowym należy wyjść od definicji dziennikarstwa. Jedną z nich brzmi: „dziedzina działalności intelektualnej w prasie, radiu i innych środkach komunikowania masowego, której celem jest przygotowanie i upowszechnianie aktualnych materiałów informacyjnych i publicystycznych, a także umiejętność wykonywania zawodu dziennikarskiego”⁵. Z definicji tej wynika wprost, że do zadań dziennikarza należy zbieranie materiałów informacyjnych, następnie ich przygoto-

² *Słownik języka polskiego PAN*, red. W. Doroszewski, t. II, Warszawa 1965, 577.

³ <https://sjp.pwn.pl/sjp/dziennikarz;2455706.html> (dostęp: 28.02.2023).

⁴ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 1, Warszawa 1998, 219.

⁵ Dziennikarstwo, w: *Encyklopedia wiedzy o prasie*, red. J. Maślanka, Wrocław 1976, 72.

wywanie, opracowywanie, selekcja i rozpowszechnianie w środkach komunikowania społecznego. Natomiast sam dziennikarz, jak słusznie zauważają T. Kononiuk i B. Michalski, jest to osoba, która wykonuje wyżej określone zadania⁶. Należy jednocześnie podkreślić, że osoba ta powinna wykonywać te zadania w miarę systematycznie, czerpiąc z tego zajęcia główne środki do utrzymania, oraz być członkiem odpowiedniego stowarzyszenia zawodowego⁷.

Podobnie pojęcie dziennikarza występuje w obcojęzycznej literaturze przedmiotu. S. Weichenberg, M. Malik, A. Scholl przedstawili definicję dziennikarza, określając, że profesjonalnym dziennikarzem może być tylko osoba, która pracuje w pełnym wymiarze czasu za wynagrodzeniem lub w pełnym wymiarze czasu prowadzi samodzielną działalność dziennikarską, która polega na przygotowaniu materiałów dziennikarskich, które określone są jako oferta medialna. W definicji tej autorzy wyłączyli z grona dziennikarzy te osoby, które nie mają bezpośredniego wpływu na treści znajdujące się w przygotowywanych materiałach, w tym także m.in. wolontariuszy i osoby bezrobotne⁸. Ciekawą definicję dziennikarza przedstawili W. Hesse, B. Schaffeld, H. Rübenach, która określa, że dziennikarz to: „osoba, która zawodowo zajmuje się gromadzeniem, badaniem, przeglądaniem, wybieraniem i tworzeniem własnych komunikatów, raportów, komentarzy przeznaczonych do rozpowszechniania w środkach masowego przekazu”⁹.

Wskazane wyżej uwagi prowadzą do wniosku, że dziennikarzem w świetle nauki o komunikacji jest osoba, która opracowuje i publikuje sprawozdania z aktualnych wydarzeń, czyli prowadzi działalność informacyjną. Ponadto analizuje i komentuje otaczającą go rzeczywistość. Wskazać jednocześnie należy, że ta działalność nie jest ograniczona jedynie do bezstronnej analizy i dokonania sprawozdania, ale polega także na czynnym uczestniczeniu w otaczających go wydarzeniach przez ich wspieranie lub odrzucanie. Ta działalność jest elementem kształtowania opinii społecznej, albo też kreowaniem procesów społecznych poprzez ukazywanie odpowiednich wartości i ustalanie hierarchii¹⁰.

4. DEFINICJA USTAWOWA DZIENNIKARZA

Aktem w prawie polskim, w którym zawarta jest definicja legalna pojęcia dziennikarz, jest ustawa z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe¹¹. Znajduje się ona

⁶ T. Kononiuk, B. Michalski, *Problemy prawne zawodu dziennikarskiego*, Warszawa 1988, 12.

⁷ J. Sobczak, *Prawo prasowe. Komentarz*, Warszawa 2008, 327–340.

⁸ S. Weischenberg, M. Malik, A. Scholl, *Journalismus in Deutschland 2005*, http://www.media-perspektiven.de/uploads/tx_mppublications/07-2006>Weischenberg.pdf (dostęp: 1.03.2023); Autorzy przedstawili analizę zawodu dziennikarza w Niemczech w relacji do określeń definicyjnych naukowców amerykańskich – David H. Weaver i G. Cleveland Wilhoit.

⁹ W. Hesse, B. Schaffeld, H. Rübenach, *Arbeitsrecht der Pressejournalisten*, Stuttgart 1998, 301: „Journalist ist, wer berufsmäßig mit der Sammlung, Sichtung, Überprüfung, Auswahl, Bearbeitung und eigener Erstellung von Meldungen, Berichten und Kommentaren für die Massenmedien beschäftigt ist”.

¹⁰ M. Sawicki, *Dziennikarz w ujęciu ustawy Prawo prasowe – problematyka terminologiczna*, *Monitor Prawniczy* 2012, nr 20, 1080.

¹¹ Ustawa z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1914; (dalej PrPras).

w art. 7 PrPras, który zawiera definicje podstawowych pojęć, takich jak: prasa, dziennik, czasopisma, materiały prasowe, dziennikarz, redaktor, redaktor naczelnego i redakcji. Zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 5 PrPras „dziennikarzem jest osoba zajmująca się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych, pozostająca w stosunku pracy z redakcją albo zajmująca się taką działalnością na rzecz i z upoważnienia redakcji”. Definicja ta zawiera określenia funkcjonalne, wskazujące na zadania, jakie stawiane są dziennikarzowi oraz relacje, jakie go łączą z redakcją.

Aby dokonać analizy tej definicji, należy najpierw wskazać, co znaczą poszczególne zadania stawiane dziennikarzowi. Jako pierwsze w definicji określone zostało zadanie – r e d a g o w a ć. *Słownik języka polskiego PAN* przez to pojęcie rozumie „1. opracowywać stylistycznie i treściowo tekst własny; sprawdzać i poprawiać tekst, przygotowując go do druku; 2. kierować redakcją pisma, nadawać mu kierunek, ponosząc odpowiedzialność za jego formę”¹². *Słownik współczesnego języka polskiego* wskazuje, że zakres tego słowa oznacza: „1. opracowywać pod względem treściowym i stylistycznym tekst własny lub obcy jakiegoś utworu książki czasopisma itp.; także: sprawdzać i poprawiać tekst przygotowany do druku; 2. kierować redakcją jakiegoś czasopisma lub dzieła zbiorowego itp. decydować o jego treści i formie”¹³. *Internetowy słownik języka polskiego* zawiera następujący zakres tej czynności: „opracowywać coś, np. utwór, książkę, artykuł itp., pod względem merytorycznym, stylistycznym i językowym w celu nadania mu ostatecznego, optymalnego kształtu, np. redagować artykuł, tekst depeszy, uchwały, zarządzenia”, czyli praca nad pewnym tekstem w celu jego dalszego procedowania na drodze do publikacji jako wersji ostatecznej dla odbioru powszechnego¹⁴.

Drugie z określonych zadań w definicji pojęcia – t w o r z e n i e – oznacza w *Słowniku języka polskiego PAN* „1. być sprawcą przed autorem rzeczy, której przedtem nie było; powodować powstanie czegoś; 2. komponować, pisać, układać (utwór muzyczny lub dzieło literackie); 3. ustanawiać, organizować, konstituować; 4. mieć postać czego przez nie jaki charakter kształt składać się na co, stanowić coś”¹⁵. *Słownik współczesnego języka polskiego* jako określenie tego słowa podaje dwa kręgi znaczeniowe; „I. – 1. opracować coś, co do tej pory nie istniało; ustanawiać, konstituować powołać do życia; 2. formować coś, sprawiać, że coś zaczyna istnieć, stawać się sprawcą czegoś”; „II – 1. pracować nad dziełem sztuki; pisać, komponować, malować, rzeźbić; 2. być uformowanym, coś stanowić, składać się na coś”¹⁶. *Internetowy słownik języka polskiego* podaje: „powodować powstawanie czegoś”, lub też „pracować nad dziełem sztuki”¹⁷.

Trzecie z zadań – p r z y g o t o w a n i e – oznacza w *Słowniku języka polskiego PAN* „1. zrobić, żeby coś było gotowe na czas, na pewien termin przysposobić,

¹² *Słownik języka polskiego PAN*, t. 7, Warszawa 1965, 864.

¹³ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 2, Warszawa 1998, 229.

¹⁴ <https://sjp.pl/redagowa%C4%87> (dostęp: 25.02.2023).

¹⁵ *Słownik języka polskiego PAN*, t. 9, Warszawa 1967, 374–375.

¹⁶ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 2, Warszawa 1998, 452.

¹⁷ <https://sjp.pwn.pl/sjp/tworzyc;2531490.html> (dostęp: 1.03.2023).

przyprowadzić, zorganizować zawczasu; 2. uprzedzić kogoś o czymś, zwłaszcza o czymś niepomysłnym; 3. usprawiedliwić kogo w jakimś zakresie, przysposobić (np. do egzaminu)¹⁸. *Słownik współczesnego języka polskiego* definiuje je jako: „1. robić coś tak, aby było gotowe na określony czas; 2. spodziewając się, że kogoś spotka coś złego, powoli osłaniać go z tą myślą, nastawiać na przyszłe zdarzenia, uprzedzać o tym, co ma nastąpić; 3. powodować, że ktoś nabiera doświadczenia, nabywa wiedzy w danej dziedzinie, przysposobić kogoś do jakiegoś działania przez ćwiczenia, naukę, pracę¹⁹”.

Wskazane powyżej czynności – zadania stawiane przed dziennikarzem – odnoszą się do pojęcia „materiały prasowe”, czyli osoba wykonująca te czynności ma doprowadzić do powstania tych materiałów. W słownikach języka polskiego brak pojęcia „materiały prasowe”. Jest pojęcie o charakterze ogólnym materiał – oznacza on w *Słownik języka polskiego PAN* „1. to, z czego wytwarzane są lub składają się przedmioty; tworzywo surowiec substancja; przedmiot, będący podstawą produkcji innych przedmiotów; artykuł, produkt, rzecz materialna”; 2. zespół, kompleks wiadomości, danych, faktów z jakiejś dziedziny; dane, dokumenty, notatki, okazy itp., będące podstawą dalszych opracowań, badań, prac”; 3. Pud wełny, jedwabiu itp. powstały z odpowiedniego z plecenia nici wełnianych, jedwabnych itp. na krosnach; produkt tkania; tkanina²⁰. *Słownik współczesnego języka polskiego* określa to pojęcie „1. to z czego zrobione są przedmioty; tworzywo surowiec: materiały piśmienne biurowe fotograficzne. Materiał wybuchowy, opałowy, opatrunkowy; 2. dokumenty, dane itp. będące podstawą badań, prac, rozmaitych opracowań; 3. tkanina, wełniany, bawełniany, jedwabny materiał²¹”.

Z przedstawionych wyżej zakresów pojęć wynika, że zanim dziennikarz wykona gotowy materiał, powinien wyczerpująco dokonać przeglądu wydarzeń, faktów, które zamierza opisać w swoim materiale prasowym, czyli wykonać cały szereg czynności z myślą o czymś, co ma stanowić tezę materiału prasowego.

Dziennikarz związany jest z pracą na rzecz redakcji lub z upoważnienia redakcji. *Słownik języka polskiego PAN* określa – redakcja to – „1. opracowanie, przygotowanie tekstu do druku; sposób wyrażania, napisania czegoś; sformułowania; 2. tekst zredagowany; wersja, wariant tekstu; 3. praca na stanowisku redaktora, zwłaszcza kierowanie zespołem opracowującym i wydającym czasopismo, nadawanie temu piśmu kierunku; 4. zespół stałych pracowników instytucji wydawniczej (w prasie), opracowaniu, zbieraniu, ocenianiu materiałów prasowych, rękopisów książek, audycji radiowych; instytucja, dział instytucji zajmującej się wydawaniem książek, czasopism, redagowaniem tekstów; 5. lokal w którym pracuje zespół redaktorów piśma lub instytucji wydawniczej²². *Słownik współczesnego języka polskiego* – redakcja ma dwa znaczenia: „I. 1. merytoryczne przez stylistyczne opracowanie tekstu, np. książki, czasopisma itp., także: przygotowanie tekstu do druku, sformułowanie

¹⁸ *Słownik języka polskiego PAN*, t. 7, Warszawa 1965, 524.

¹⁹ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 2, Warszawa 1998, 198.

²⁰ *Słownik języka polskiego PAN*, t. 4, Warszawa 1963, 514.

²¹ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 1, Warszawa 1998, 499.

²² *Słownik języka polskiego PAN*, t. 7, Warszawa 1965, 864–865.

czegoś; 2. określona wersja tekstu po opracowaniu: kolejna ostatnia redakcja artykułu; 4. instytucja, dział instytucji zajmujący się redagowaniem tekstu, wydawaniem książek, czasopism itp. także: ogół pracowników zatrudnionych przy wydawaniu, opracowywaniu tekstów również tekstów audycji radiowych i telewizyjnych; 5. budynek, lokal, będący siedzibą zespołu pracowników zatrudnionych w instytucji wydawniczej; II. kierowanie wydawaniem czasopisma przez dzieła zbiorowego itp. poprzez redaktora praca redaktora”²³. Legalna definicja redakcji określona została w art. 7 ust. 8 PrPras „redakcją jest jednostka organizująca proces przygotowywania (zbierania, oceniania i opracowywania) materiałów do publikacji w prasie”²⁴.

Ważne są również definicje redaktora i redaktora naczelnego. Redaktorem jest dziennikarz decydujący lub współdecydujący o publikacji materiałów prasowych, redaktorem naczelnym natomiast jest osoba mająca uprawnienia do decydowania o całokształcie działalności redakcji²⁵. Ustawodawca przedstawił definicję dziennikarza, którą można zinterpretować na dwa sposoby kategorii ich wyróżnienia ze względu na kryterium przedmiotowe: „pierwsza obejmuje osoby zajmujące się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych, pozostająca z redakcją w stosunku pracy, natomiast druga obejmuje osoby zajmujące się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych na rzecz i z upoważnienia redakcji. W odniesieniu do pojęcia dziennikarza w pierwszym znaczeniu, chodzi o osoby trwale związane z redakcją, będące pracownikami etatowymi redakcji. W drugim przypadku chodzi o osoby współpracujące z redakcją na podstawie umowy innej niż umowa o pracę – z reguły umowy zlecenia lub umowy o dzieło, czy jakiegokolwiek innej umowy zobowiązującej”²⁶. Natomiast B. Michalski w swoim artykule wspomina o trzecim przypadku nieujętych w ustawie: „W pierwszym wypadku o uznaniu za dziennikarza decyduje umowa o pracę, w drugim natomiast udokumentowana (legitymacja, zaświadczenie) nietatowa współpraca z redakcją. Istnieje jeszcze trzecia grupa niewymieniana wprawdzie w art. 7 ust. 2 pkt 5 PrPras, a mianowicie autorzy publikowanych materiałów dziennikarskich, niemający stałego związku z redakcją, który nadawałby im status dziennikarzy nietatowych. Osoby te, mimo iż nie są w świetle prawa dziennikarzami, dostarczają jednak do publikacji materiały prasowe, dlatego też redakcja, przyjmując od nich materiał, powinna zażądać co najmniej oświadczenia, że autor działał zgodnie z zasadami obowiązującymi dziennikarzy”²⁷. Interpretując te dwa zdania naukowców zajmujących się zagadnieniem dziennikarza, można niejako postawić tezę, iż dziennikarzem w Polsce może być każdy obywatel mający zdolność do czynności prawnych, gdy ma czynne powiązanie z redakcją. Jest to dość kontrowersyjna teza, aczkolwiek bardzo prawdopodobna. Jako przykład można podać

²³ *Słownik współczesnego języka polskiego*, t. 2, Warszawa 1998, 229.

²⁴ Art. 7 ust. 8 PrPras.

²⁵ Art. 7 ust 6–7 PrPras.

²⁶ W. Lis, *Rozdział I Determinanty działalności dziennikarza*, w: *Status prawny dziennikarza*, red. W. Lis, Warszawa 2014 (dostęp: 25.02.2023).

²⁷ B. Michalski, *Podstawowe problemy prawa prasowego*, Warszawa 1998, s. 77; L. Szot, *Wolność dziennikarza w polskim systemie prawnym*, Wrocław 2003, 88.

młodego człowieka, który sporządza tekst artykułu do gazetki parafialnej. Teoretycznie jest dziennikarzem, jeśli gazetka nosi znamiona prasy na gruncie prawa prasowego. Można rzec, że to dość odważne stwierdzenie, ale zgodne z prawem. Osoba ta zajmuje się tworzeniem materiałów prasowych, ale na rzecz i z upoważnienia redakcji.

Nie jest dość sprecyzowane, co oznacza „na rzecz i z upoważnienia redakcji”. O ile działanie „z upoważnienia” wymaga zgody organu przewodniego, o tyle „na rzecz” to pojęcie bardzo szerokie. Można wykonywać wiele istotnych prac dla redakcji, niemniej jednak jako przykład można podać młodych adeptów dziennikarstwa, którzy wykonują czynności dziennikarskie, działając we współorganizowanym przez Stowarzyszenie Potęga Prasy, mającego siedzibę w Łodzi, biorąc corocznie udział w obozie dziennikarskim pod tą samą nazwą jak to Stowarzyszenie, mogą nazywać się dziennikarzami, ponieważ w ramach praktyk realizowanych w programie obozu redagują artykuły do wydawanej podczas trwania tego obozu gazety²⁸. Młodzi adepci sztuki dziennikarskiej według prawa polskiego spełniają znamiona uprawniające ich do nazywania się dziennikarzami. Tak więc pojęcie to jest bardzo szerokie i niestety niedoprecyzowane, co czyni, że istnieje szeroki wachlarz wykorzystywania go jako dość kontrowersyjny aspekt interpretowania obowiązującego prawa.

5. ZAKOŃCZENIE

Przedstawione definicje zawodu dziennikarza wskazują rozbieżność między oczekiwaniem społecznym, aby osoby wykonujące ten zawód prezentowały wysokie standardy etyczno-moralne i dążyły do przekazywania prawdy poprzez obiektywizm i rzetelność redagowanych informacji. Pojęcie dziennikarza w nauce o komunikacji społecznej i mediach koncentruje się wokół działalności intelektualnej, zmierzającej do przygotowania materiałów dziennikarskich. Natomiast legalna definicja dziennikarza nie zawiera w sobie żadnych odniesień dotyczących standardów etyczno-moralnych. Wskazuje natomiast na relację dziennikarza z redakcją, dlatego też trudno nazwać zawód dziennikarza zawodem wolnym, który jest w stanie działać samodzielnie, niezależnie o redakcji. Stwierdzenia te nie znajdują się na gruncie polskiego ustawodawstwa.

Należy postulować zmianę definicji ustawowej dziennikarza. W nowej definicji należałoby zaproponować normy stosowane do zawodu dziennikarza, określone w nauce o komunikacji społecznej i mediach, a w sposób szczególny zwrócić uwagę na działalność informacyjną dziennikarza oraz stosunki dotyczące faktycznego wykonywania tego zawodu, czyli trwałe i regularne opracowywanie materiałów w celu uzyskania dochodu stanowiącego podstawę utrzymania. W definicji tej powinny być również uwzględnione wymogi stosownego wykształcenia, wiedzy teoretycznej oraz praktycznych umiejętności.

²⁸ <https://potegaprasa.wordpress.com/>

BIBLIOGRAFIA

Akty normatywne

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.
Ustawa z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1914.

Literatura

- Encyklopedia wiedzy o prasie*, red. J. Maślanka, Wrocław 1976.
Hesse W., Schaffeld B., Rübenach H., *Arbeitsrecht der Pressejournalisten*, Stuttgart 1998.
Kononiuk T., Michalski B., *Problemy prawne zawodu dziennikarskiego*, Warszawa 1988.
Lis W., *Rozdział I Determinanty działalności dziennikarza w: Status prawny dziennikarza*, red. W. Lis, Warszawa 2014 (dostęp: 25.02.2023).
Michalski B., *Podstawowe problemy prawa prasowego*, Warszawa 1998.
Sawicki M., *Dziennikarz w ujęciu ustawy Prawo prasowe – problematyka terminologiczna*, Monitor Prawniczy 2012, nr 20.
Słownik języka polskiego PAN, red. W. Doroszewski, t. II, Warszawa 1965.
Słownik współczesnego języka polskiego, t. 1, Warszawa 1998, s. 219.
Sobczak J., *Prawo prasowe. Komentarz*, Warszawa 2008.
Szołt L., *Wolność dziennikarzy w polskim systemie prawnym*, Wrocław 2003.
Weischenberg S., Malik M., Scholl A., *Journalismus in Deutschland 2005*, dostępne na: http://www.media-perspektiven.de/uploads/tx_mppublications/07-2006>Weischenberg.pdf (dostęp 1.03.2023).

Strony internetowe

<https://potegaprasy.wordpress.com/>
<https://sjp.pwn.pl/sjp/dziennikarz;2455706.html> – dostęp 28.02.2023

NOTION OF JOURNALIST IN POLISH LAW

Summary

A journalist is one of the professions that has high public support and should be characterised by high moral and ethical requirements when performing their work, which is to provide information to the public. The aim of this article is to analyse the notion of journalist on a linguistic and legal level. It was made by analysing the definition of a journalist in dictionaries of the Polish language and in the science of social communication and the media, as well as by analysing the dogmatic legal definition of the notion of journalist contained in Article 7(2)(5) of the Press Law.

Key words: journalist, press, media, law, The Constitution of the Republic of Poland

Nota o Autorze

Szymon KACZMARCZYK – licencjat administracji, student prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Członek Studenckiego Koła Naukowego Prawników Kanonistów, wiceprzewodniczący Studenckiego Koła Naukowego Prawa Wyznaniowego „Fides” Filii UWM w Ełku. ORCID: 0000-0003-1271-2999
Kontakt e-mail: szymon.kaczmarczyk@student.uwm.edu.pl